

Zima ni bila za vse enako hladna

Pred meseci, ko je zima ponovno in še posebej pokazala svoje ostre zobe, smo v tisku lahko prebrali, da je angleška vlada določila ne preveliko vsoto denarja za dodaten nakup goriva starejšim upokojencem. Mnogi pa ne vedo, da tudi v našem sistemu socialne varnosti pomagamo socialno ogroženim občanom z enkratnimi zimskimi pomočmi.

Občina Ljubljana-Šiška je v zadnjih desetletjih doživela neverjeten razvoj. Saj se je število prebivalcev zelo povečalo. Razumljivo je, da takšen porast prebivalstva povzroča veliko različnih tudi novih socialnih problemov. Posebno skrb namenjamo socialno ogroženim.

Tokrat sicer nismo opisali vse oblike socialno-varstvenih ukrepov oz. pomoči, čeprav bi v naši občini morali o tej dejavnosti vedeti več. Želimo pa seznaniti občane z možnostmi in pravicami, ki jih imajo do tako imenovanih enkratnih zimskih pomoči.

Do enkratne zimске pomoči so upravičeni tisti občani, ki jim je denarna pomoč socialnega skrbstva edini oz. vsaj dopolnilni vir za preživljanje. Tudi drugi občani, ki sicer ne prejema pomoči od socialnega skrbstva so upravičeni do enkratne zimске pomoči, če je njihova so-

cialna varnost iz različnih vzrokov le trenutno ogrožena. Pri odločitvi o enkratni zimski pomoči v teh posebnih primerih se socialno skrbstvo posvetuje še s socialno službo, humanitarnimi organizacijami, drugimi poznavalci življenjskih razmer občana, pogosto pa tudi s socialnimi delavci.

Denarja je malo. Zaradi tega so tudi zimске pomoči v glavnem skromne in bodo takšne dokler ne bomo zmogli več. Tako je enkratna pomoč odvisna le od socialnih razmer, ne more pa biti višja od 100.000 dinarjev. Ta znesek je za zdaj dogovorjen za leto 1987. Tisti občani, ki jim je pomoč socialnega skrbstva edini vir preživljanja lahko dobijo ta najvišji znesek zimске pomoči ostali pa sorazmerno od dejanskih socialnih razmer. Torej, če je letos

dohodek na	je višina
družinskega člana	zimске pomoči
manj kot 58.500 din	do 100.000 din
manj kot 63.000 din	do 75.000 din
manj kot 68.000 din	do 50.000 din

Seveda je socialno skrbstvo želelo dokazati o višini prejemkov o čemer bodo krajevne skupnosti obveščene meseca junija.

Marica ŠAUBERT

Šišenski invalidi obiskali Rab

Slavko Podlipec izročja plaketo direktorju hotela International

Društvo invalidov naše občine že vrsto let prireja za svoje člane in svojce padlih v NOV zanimive izlete po vsej ožji in širši domovini, pa tudi onkraj naših meja. Otok Rab je s svojimi kulturnimi, zgodovinskimi in naravnimi znamenitostmi vedno priljubljen, zato so potovanja na otok s približno 9.500 prebivalci že tradicionalna.

Obiskali so številne kulturne in zgodovinske znamenitosti, se udeležili priložnostne slovenosti ob obletnici osvoboditve Raba, obiskali spominski park nekdanjega ta-

borišča, kjer so položili venec k padlim žrtvam.

Šišenski invalidi, katerim so se pridružili tudi člani društva Ljubljana-Center, so na Rabu vedno dobrodošli. To potrjuje tudi sprejem, ki so jim ga pripravili vodstveni delavci in zaposleni v hotelu International. Ob koncu tridnevnega izleta je Slavko Podlipec, tajnik društva šišenskih invalidov, v znak zahvale izročil direktorju hotela Željku Kordiču plaketo Društva invalidov, slednji pa je invalidom poklonil pravkar izdano knjigo — Zbornik Raba.

Vlak bratstva in enotnosti

Vlak, ki se ne bo ustavil

Tak je namreč naslov spisa, katerega je na temo »Vlak bratstva in enotnosti« napisal Aljoša Sitar, učenec sedmega razreda OŠ Simon Jenko iz Smednika. Razmišljal je o marmici in očku, ki sta pred dvema letoma potovala v Srbijo z Vlakom bratstva in enotnosti. Zdaj pa sta na postaji v Mariboru nestrno čakala teto Sofijo iz Kraljeva. Takšnih nestrnih je bilo letos zelo veliko, saj je iz Kraljeva oziroma Titovega Užica dopotovalo kar 1800 prijateljev in najozjih družinskih članov, ter predstavniki družbenopolitičnega življenja pobratenih občin. Na vseh vmesnih postajah, denimo v Zagrebu in Krškem so jim pripravili prisrčen sprejem. Na končnih postajah na Jesenicah in v Mariboru pa je bilo spet nepozabno, stiski rok, poljubi, solze. Znova je zaživel spomin na čase pred 45 leti, ko so Nemci številne zavedne slovenske družine izgnali v Srbijo. Kijub vojni vihri so v teh krajih našli toplo prijateljsko ognjišče, ki ga Slovenci nikdar ne bodo pozabili.

Prišli so tudi v Ljubljano. Naša občina jih je gostila v soboto 6. junija. OK SZDL Ljubljana-Šiška je pripravila pester enodneveni program. Več o srečanju bomo poročali v naslednji številki Javne tribune.

Pripravljeni odbor za pripravo sprejema Vlaka bratstva in enotnosti je ob tej priložnosti razpisal tudi knjižne nagrade za najboljši spis na temo Vlak bratstva in enotnosti. Mi objavljamo spis Aljoša Sitarja, ki smo ga že uvodoma omenili.

»Zdravo, drugovi! Sretan vam put! Lepo nam se provedite! Vratite nam se opet!«

S takimi in podobnimi vzkliki so nas pozdravljali domačini širne srbske pokrajine, ko so pol kilometra dolgo kompozicijo vlaka dobesedno zasipali s cvetjem, zastavicami, petjem, pozdravi... Na tisoče ljudi je jokalo od sreče, ker se ponovno vidijo, ko se znova objamejo. Preprosti, skromni, dobrosrčni, srečni... Prijateljstvo, to je bila najpogostejša beseda.

O tem sta mi pripovedovala mamica in očka, ko sta pred dvema letoma potovala v Srbijo z Vlakom bratstva in prijateljstva. Očkova družina je med vojno živela v Mariboru. Leta 1941 so Nemci mnoge prebivalce tega mesta izselili v Srbijo, misleč, da jih bodo tam zavrnili in tako vzbudili sovraštvo med našimi narodi. O teh dogodkih mi je že večkrat pripovedovala babica, ki je izgnanstvo doživela. V stanovanje v Mariboru, kjer sta živela dedek in babica s sinom Adamom, mojega očka takrat še ni bilo, so nekega dne prihrumeli sovražniki in ukazali, da morajo v eni uri izprazniti stanovanje in se pripraviti za pot. Babica pripoveduje, da je takrat brezglavo tekala po stanovanju in v rjuho metala vse, kar ji je prišlo pod roko, hrano, obleko, odejo. Vedno pripomni, da tudi na zavese ni pozabila, ker so bile te še čisto nove.

Številne družine so natrpali v vlak, ki je bil tak, kakršen danes služi za prevažanje živine. Preplašeni ljudje so nemo gledali drug drugega, saj niso vedeli, kam jih peljejo. Mnogi so bili prepričani, da gredo v smrt.

Vožnja je bila dolga, strašna, za mojo babico težka in dolga. Triletni Adam ni vedel, kaj se dogaja. Radovedno se je oziral po neznanih in spraševal, spraševal. Ko je babica pogrnila odejo po slami, ki je bila razsuta po vagonu, se je pritožil: »Kakšna pa je ta postelja? Tu pa že ne bom spal!«

Ko so po dolgi vožnji odprli vagon, jim je pogled obstal na neznani pokrajini, obrazih, ki so nemo in vprašujoče gledali drug drugega. Vendar je ta molk trajal le nekaj trenutkov, saj so jih tople oči domačinov — Šumadincev malce pomirile. Nemci so se v svojih namerah krepko zmotili. Namesto da bi Slovence zavrnili, tako so sovražniki mislili, so se do-

mačini organizirali in pričakali svoje brate z veliko ljubeznijo. Objeli so izgnance iz Slovenije in že v tistem trenutku pričeli nalagati njihovo prtljago na vozove z volovsko vprego ter jih popeljali na svoje domove.

V tem hudem času se je skovala med njimi topla prijateljska vez, ki traja še dandanes.

Babico in njeno družino je sprejela tetka Sofija in jo popeljala v svoj dom v vasi Zabojnica blizu Kraljeva. Pri njej so ostali tri leta in z njeno družino delili poslednji košček kruha, polento, krompir, to, kar so pač skupaj pridelali na polju. Ni bilo lahko, saj je tudi tetka Sofija imela dva otroka, tako je bila družina številna. Babica je postala »naša Marija«, in to je še dandanes. To sem spoznal, ko je pred štirimi leti tetka Sofija prišla k nam na obisk. Kako prisrčno je bilo njuno srečanje, koliko sta si imeli povedati, čeprav se nista videli že štiri-deset let! Takrat je tetka Sofija povabila v Šumadijo tudi moje starše. Oktobra 1985 sta se odpeljala z Vlakom bratstva in enotnosti, ki je popeljal v Srbijo dva tisoč potnikov.

Že v Beogradu so jih pozdravili domačini. Povsod pesem, veselje, ples. Počastili so jih po starem slovenskem običaju s soljo in kruhom. Prisrčen sprejem! Iz Beograda so nadaljevali pot proti Kraljevu. Na vsaki postaji jih je pričakala množica ljudi. Sprejemi, prisrčni, ganljivi, prijateljski. V Kniču so naši izstopili. Tam so jih že dve uri nestrno pričakovali pionirji, mladina, množica odraslih. Zasuli so jih s cvetjem, pozdravi, objemanja ni in ni bilo konec. Nato pa je vsak svoje goste odpeljal s svojim avtom. Kolona se je ustavila pred šolo, kjer so otroci izvedli prisrčen pozdrav s prijetnim programom in šopki rož. Večer so preživeli in noč spresali pri svojih gostiteljih in pri njih ostali tri dni. Odpeljali so jih v Kragujevac, kjer so si ogledali spomenike sedem tisoč padlim žrtvam in tovarno avtomobilov Zastava. Prijetno je bilo kramljanje doma, ki je trajalo pozno v noč.

Vlak se ne bo ustavil, ker mladi spoštujemo, čuvamo in nadaljujemo sporočilo naših dedov in babic, saj so ve njihove žive vezi s prijatelji skovale v najtežjih časih naše preteklosti.

Aljoša Sitar, 7. r.

Osnovna šola »Simon Jenko«
Smednik